

Anička

u moře

Ivana Peroutková

ALBATROS

Ivana Peroutková

Anička u moře

Ivana Peroutková

Anička u moře

Ilustrovala Eva Mastníková

Albatros

© Ivana Peroutková, 2010
Illustrations © Eva Mastníková, 2010

www.albatros.cz

ISBN 978-80-00-02563-6

Anička s Tarkem nacvičuje divadlo, ale brzy se dozví nečekanou novinu

Byl podzim. Ze stromů se snášelo barevné listí a mezi ním tu a tam o zem tůkaly kaštiny. Leskly se ve slunci, jeden hezčí než druhý. Anička s Tarkem je po cestě ze školy sbírali a nosili do svého loutkového divadla.

Dlouho nevěděli, jak je v představení použít. Ani Tarek si nevěděl rady, i když měl vždycky tolik bezvadných ná-

padů. Až konečně jednoho dne přišli na něco úžasného. Uvězněnou princeznu zachrání princ Kaštan z Kaštanového království. A to tak, že kaštany nacpe strašlivému drakovi do chřtánů všech tří hlav. Princezna ho bude z temného vězení v jeskyni zpěvem pobízet:

Jen víc a víc, můj princi,

znič tu obludu.

Neváhej a sílu měj,

nebo já už nebudu.

Když pak zabitý drak konečně padne, zazpívají oba oslavnou vítěznou písničku:

Kaštany nás zachránily,

kaštanům my děkujem.

Kdyby s námi tu nebyly,

bylo by nám moc ouvej.

Ale že tu s námi byly,

zpíváme všem kaštanům:

my vás máme tuze rádi,

my vás přímo zbožňujem.

Při téhle písničce zaplaví kaštany celé jeviště. Princ s princeznou mezi nimi budou tančit a nakonec se obejmou a dají si pusu.

Anička s Tarkem si to v zatemněném pokojíčku hned vyzkoušeli. Všechno jim šlo báječně, dokonce společně mlaskli při posledním políbení. Nejdřív je to rozesmálo, ale pak ztichli. Co kdyby si místo loutek dali pusu oni sami? Aniče se zdálo, že se k ní Tarek naklání. Už cítila jeho dech a dívala se zblízka do jeho hnědých očí. A přesto v poslední chvíli ucukla: „Já musím jít.“

„Musíš?“ zaprosil Tarek.

„Fakt musím,“ řekla Anička a honem si oblíkala miki-
nu s kapuckou. Ve dveřích se zastavila a znovu se na Tarka
podívala: „Zítra přijdu a vyzkoušíme to ještě jednou.“

„Tak jo,“ usmál se Tarek.

„A třeba...“ zaváhala Anička.

„Třeba co?“ chtěl vědět Tarek.

„Uvidíš,“ zasmála se Anička. Přehodila si kapuci přes
hlavu a už běžela dolů ze schodů.

Celou cestu domů jí bylo krásně. Listí pod nohama šusti-
lo zamilovanou písničku. Dá zítra Tarkovi pusu? Proč mu ji
vlastně dneska nedala? A proč si říká, že zítra ji Tarek dostane?

Ne, v tomhle se Anička vůbec nevyznala. Jenže to ne-
vyznání se jí moc líbilo. Nejradši by se odpíchla od země,
letěla zpátky a oknem se dívala, co Tarek právě dělá.

Zasněná Anička ani v nejmenším netušila, že až přijde
domů, dozví se, že brzy opravdu poletí. Ale ne na svých
křídlech k Tarkovi. Poletí letadlem a daleko od něj.

Anička otevřela dveře do kuchyně a hned poznala, že se
jí maminka s tatínkem chystají sdělit nějakou důležitou
novinku.

Anička poletí poprvé v životě k moři

Aniččini rodiče se tvářili spokojeně i tajemně, takže ze všeho nejdřív Aničku napadlo, že se ta novinka týká miminka v mamčině bříšku.

„My budeme mít dvojčata?“ vyhrkla udiveně.

„Ne, ne,“ zasmála se maminka.

„Ale něco určitě chystáte, že jo?“

„To máš pravdu,“ přikývl tatínek.

„Mám hádat?“ navrhla Anička.

„Zkus to,“ vybídli ji rodiče.

Jenže Aničku jako naschvál vůbec nic nenapadalo. Co by to mohlo být? Čím by ji mohli překvapit? Po pravdě, v Aniččině hlavě poletovaly samé kaštany a Tarek mezi nimi krčil rameny, že v tomhle jí neporadí.

„Je to něco s naším loutkovým divadlem?“ zkusila se zeptat.

„Ani s divadlem,“ zavrtěla hlavou maminka.

„Nebo...“ Anička si vzpomněla, jak byla na poslední hodině baletu chválená, „nebo něco s mým baletem?“

„Ani s baletem ne.“

„Uf,“ povzdechla si Anička. „Je to aspoň někde tady blízko?“

„Správná otázka,“ podotkl tatínek. „Je to naopak hodně, opravdu hodně daleko.“

„Daleko?“ vytřeštila Anička oči.

Teď už byla úplně zmatená. Překvapení, a daleko? Vždyť to nedávalo smysl! K čemu překvapení, které je daleko?

„Aničko, prober se. Taková chytrá holčička na to přece musí přijít,“ pobízel ji tatínek.

„A co je daleko?“ opakovala skoro nešťastně Anička. Někde daleko za sedmero horami a sedmero moři bylo snad jen Kaštanové království, odkud princ přicválal na bílém koni, aby zachránil princeznu. Anička rozhodila bezradně ruce: „Já nevím. Já se nechám poddat.“

„No dobře,“ usmála se maminka. „Tak, milá Aničko, my jsme se s tatínkem rozhodli, že si všichni tři uděláme takové kratší prázdniny.“

„Jenže to ještě nevíš, kdy a kde budou,“ pronesl významně tatínek. „Za dva dny poletíme k moři do Egypta!“

Anička v úžasu zalapala po dechu: k moři, do Egypta, letadlem, a už za dva dny! To teda bylo překvapení! Anička samým nadšením vyskočila a ve vzduchu si zatočila piruetku.

Ale maminka jí už dál oznamovala: „Zítra po škole spolu pojedeme na velký nákup. Potřebujeme spoustu věcí a tobě bych ráda koupila letní šaty a slamáček.“